

Перемога – не мрія, а дороговказ

Мільйони українців зараз живуть заради однієї мети, з єдиним бажанням на всіх – прагненням перемоги над ворогом. І ця перемога – не мрія. Вона – дороговказ, рушійна сила, що змушує діяти: брати до рук зброю, стаючи до лав ЗСУ, допомагати фронту грошима і руками, включатися у волонтерський рух, сумлінно працювати в тилу, посилюючи економічну міць країни...

Своє місце в процесі спільної боротьби знайшов кожен свідомий громадянин. Серед них і наш сьогоднішній герой – давній знайомец читачів журналу «Ваша довіра», голова профспілкової організації ПМГУ цеху гарячої прокатки «Запоріжсталь» Олександр Калашник. Про минуле, теперішнє та майбутнє з ним поговорив наш колега – провідний спеціаліст з інформаційної роботи профкому підприємства Гліб Гончаров.

– Олександр, розкажіть, будь ласка, трохи про шлях, який привів Вас на «Запоріжсталь».

– Я прийшов на «Запоріжсталь» у 1997 році, але познайомився з нею набагато раніше – під час виробничої практики, яку проходив, навчаючись у Запорізькій державній інженерній академії. А ще до того чув багато хорошого про підприємство від моїх батьків. Обидва пропрацювали тут все своє життя. Батько, Анатолій Олександрович, – начальником бюро організації праці в цеху гарячої прокатки, мати, Клавдія Олександрівна, – у відділі організації праці заводууправління. Своїми розповідями про будні металургійного гіганту вони «засіяли» у моє серце зернятка любові до професії та бажання поєднати свою долю з комбінатом. Тому, коли прийшов час обирати життєву дорогу, визначитись було легко.

– А як Ви стали профспілковим лідером?

– Ще працюючи в бюро організації праці, я часто спілкувався з моїм попередником – очільником цехової організації ПМГУ прокатників Юрієм Шапчіцем (він зараз, між іншим, є заступником голови Запорізької обласної ради Профспілки). Спільно ми вирішували безліч питань стосовно оплати праці, соціальних стандартів та інших речей, що були в моїй компетенції. З року в рік я все глибше поринав у профспілкову роботу – і згодом, у 2012-му, очолив профспілковий осередок цеху.

– Що для Вас означає посада голови цехової профорганізації?

– Кропітку щоденну працю, в першу чергу. Спілкування з десятками людей, які звертаються до Профспілки з різноманітними проблемами як виробничого, так і особистого характеру. Реально допомагати всім, хто до мене приходить, – мій пріоритет. Коли спілчанин виходить з цехкому задоволений не тільки обіцянкою, а конкретним вирішенням свого питання, я відчуваю, що все роблю правильно.

– Широкомасштабні воєнні дії вплинули на життя всіх українців. Як вони відобразилися на роботі профспілкової організації Вашого підрозділу?

– З початку війни наше підприємство майже два місяці не працювало. Всі жили у страху, очікуванні та невизначеності. Багато співробітників виїхало за кордон, ще більше – вступило до лав ЗСУ та ТРО, стало на захист країни.

Колектив одразу включився у волонтерську діяльність. Ми активно допомагали нашим хлопцям на фронті, підтримували і зараз підтримуємо з ними постійний зв'язок. Завдяки групі «Метінвест» «Запоріжсталь» одразу ж забезпечила всіх своїх військових бронезилетами, касками, термобілизною. Потім ми закупували для них інше потрібне – зокрема, додаткове військове спорядження, на яке, до речі, скидалися всім колективом, брав участь і профспілковий комітет ПМГУ підприємства.

– Чим живе профком цеху гарячої прокатки зараз?

– Продовжуємо допомагати колегам, які знаходяться в лавах ЗСУ, пораненим та сім'ям загиблих воїнів. Це один з головних напрямів нашої роботи сьогодні.

Останнім часом комбінат активізував виробництво. Задуті майже всі доменні печі, працюють прокатні стани, йде відвантаження готової продукції. У зв'язку з цим в цех прийшло багато нових людей – з кожним із них потрібно поспілкуватися, посприяти адаптації та залученню до лав Профспілки. Тож справ – багато.